

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Martina Jachury a soudkyň Mgr. Jitky Stíbralové a Mgr. Zdeňky Burdové ve věci

žalobce: **P. S.**, narozený dne xxx
bytem xxx
zastoupený advokátem Mgr. Ondřejem Trávníčkem
sídlem Krapkova 280/7, 779 00 Olomouc

proti
žalované: **Schlieger, s. r. o.**, IČO 28787803
sídlem U nákladového nádraží 3265/10, 130 00 Praha 3
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Saskou
sídlem Mírové náměstí 207/34, 400 01 Ústí nad Labem

o zaplacení částky 569 860, 32 Kč s příslušenstvím,

k odvolání žalované proti rozsudku obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 23. 1.2026, č.j. 9 C 4/2025–237,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výrocích I a V potvrzuje.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady odvolacího řízení ve výši 25.821,86 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.

Odůvodnění:

1. Soud prvního stupně napadeným rozsudkem uložil žalované povinnost zaplatit žalobci částku 569 860,32 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 12,75 % ročně od 6.12.2024 do zaplacení, a to do tří dnů od právní moci rozsudku (I). Žalobu zamítl jednak v části, v níž žalobce podmiňoval zaplacení žalované částky vlastním protiplněním spočívajícím ve vydání fotovoltaické elektrárny,

jednak co do částky 15 800 Kč s příslušenstvím (II). Dále přiznal znalci Ing. Pavlu Střelečkovi znalečné ve výši 1 446 Kč (III) a rozhodl o vrácení přeplatku zálohy žalobci ve výši 80 Kč (IV). Současně uložil žalované povinnost nahradit žalobci náklady řízení ve výši 143 258,70 Kč k rukám jeho zástupce (V).

2. Takto soud prvního stupně rozhodl o žalobě, kterou se žalobce domáhal, aby žalovaná zaplatila částku 579 660,32 Kč s příslušenstvím oproti vydání fotovoltaické elektrárny o výkonu 7,7 kWp s akumulací do baterií a dobíjecí stanicí a dále částku 6 000 Kč s příslušenstvím jako náhradu nákladů vynaložených na odborné posouzení. Žalobce tvrdil, že se žalovanou uzavřel dne 31.5.2022 smlouvu o dílo, na jejímž základě uhradil celkem 579 660,32 Kč, avšak dílo vykazovalo vady a reklamace nebyly žalovanou ve lhůtě vyřízeny, proto od smlouvy odstoupil a požadoval vrácení plnění. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby s námitkou, že reklamace nebyla doručena, případně že postup žalobce představuje zneužití práva, jelikož vada neměla zásadní vliv na funkčnost zařízení. Dále zpochybňovala zahrnutí částek 9 800 Kč a 11 500 Kč do ceny díla a odmítala nárok na náhradu 6 000 Kč. Pro případ úspěchu žaloby uplatnila také kompenzační námitku spočívající v započtení údajného nároku na snížení hodnoty díla.
3. Soud prvního stupně po provedeném dokazování, které učinil zejména z listinných důkazů, smlouvy o dílo, faktur, e-mailové komunikace, znaleckého posudku a výsledku znalce, v odůvodnění svého rozhodnutí zrekapituloval jednotlivé důkazy a poté popsal skutkový stav, který z provedených důkazů zjistil. Provedené důkazy a zjištěný skutkový stav uvedl v bodech 3 až 5 odůvodnění rozsudku. Ze skutkových zjištění uzavřel, že mezi účastníky byla uzavřena smlouva o dílo, dílo bylo předáno dne 15.2.2023 a žalobce dne 23.6.2024 uplatnil reklamaci spočívající v nefunkčním displeji střídače. Tato vada byla v době reklamace prokazatelně přítomna, přičemž žalovaná reklamaci ve lhůtě 30 dnů nevyřídila ani žalobce neinformovala o tom, že vadu neuznává. Žalobce po marném uplynutí lhůty a po dalších urgencích odstoupil dne 30.10.2024 od smlouvy a poskytl žalované součinnost k vrácení plnění, kterou žalovaná nevyužila.
4. Zjištěný skutkový stav soud prvního stupně posoudil zejména podle § 2586 a násl., § 2615, § 2993, § 1924, § 1970 o. z. a § 19 odst. 3 a 4 zák. č. 632/1992 Sb. zákona o ochraně spotřebitele. Vycházel rovněž z judikatury Nejvyššího soudu, zejména z rozsudků sp. zn. 33 Cdo 3620/2008, 23 Cdo 2042/2020 a 23 Cdo 1311/2022. Dospěl k závěru, že žalobce jako spotřebitel oprávněně odstoupil od smlouvy z důvodu nevyřízení reklamace ve stanovené lhůtě, přičemž existence vady byla v řízení prokázána. Odstoupením od smlouvy vznikl mezi účastníky vztah bezdůvodného obohacení, a žalobce má proto právo na vrácení ceny díla ve smyslu § 2993 o. z. Soud za cenu díla považoval částky zaplacené na základě smluvního rozpočtu, včetně projektu a revize, celkem 569 860,32 Kč. Naopak částku 9 800 Kč nepovažoval za součást ceny díla, neboť šlo o samostatné plnění, a částku 6 000 Kč neposoudil jako účelně vynaložený náklad ve smyslu § 1924 o. z. Námitky žalované neshledal důvodnými, a to ani námitku zneužití práva či nárok na náhradu za užívání věci, jelikož na daný případ nedopadá § 3002 odst. 2 o. z. Soud proto žalobě převážně vyhověl a ve zbytku ji zamítl. Výrok o nákladech řízení odůvodnil soud prvního stupně aplikací § 142 odst. 2 o. s. ř., když žalobce byl úspěšný z převážné části (94,6 %), a proto mu přiznal odpovídající podíl na náhradě účelně vynaložených nákladů řízení. Podrobně vyčíslil jednotlivé složky nákladů, zejména soudní poplatek, náklady na znalecké dokazování, odměnu a hotové výdaje právního zástupce včetně režijních paušálů, náhrady za promeškaný čas a cestovní náklady, přičemž některé úkony nepovažoval za účelné. Přiznaná náhrada představuje 94,6 % celkových nákladů žalobce. Pokud jde o náklady státu spojené se znaleckým dokazováním, soud přiznal ustanovenému znalci znalečné za účast při jednání ve výši 1 446 Kč (III) a konstatoval, že celkově mu bylo na znalečném přiznáno 19 920 Kč, přičemž žalobce složil zálohu ve výši 20 000 Kč. Z této zálohy byla úhrada znalečného plně pokryta, a proto vznikl přeplatek ve výši 80 Kč, který byl žalobci vrácen (IV). Státu tak v souvislosti se znaleckým dokazováním nevznikly náklady, které by bylo třeba přenášet na účastníky podle § 148 o. s. ř., neboť výdaje byly plně kryty složenou zálohou. Z tohoto důvodu soud samostatně nerozhodoval o povinnosti účastníků nahradit náklady státu.

5. Proti rozsudku soudu I. stupně podala žalovaná včasné a přípustné odvolání, kdy rozhodnutí vytýká nepřihlédnutí k tvrzeným skutečnostem, nesprávné skutkové závěry i nesprávné právní posouzení věci. Předně brojí proti závěru soudu I. stupně o existenci vady díla v době její notifikace dne 23.6.2024, když namítá, že tento závěr byl učiněn výlučně na základě fotografií předložených žalobcem, jejichž autenticita ani časové zařazení nebyly v řízení nijak ověřeny, a které byly žalovanou zpochybněny. Znalec přitom podle žalované vycházel pouze z těchto fotografií, aniž by provedl vlastní relevantní zjištění o stavu zařízení v rozhodné době, přičemž nelogicky dovodil funkční nečinnost tlačítek z pouhé statické fotografie. Dále žalovaná poukazuje na to, že při prohlídce dne 21.8.2025 i při následném provozu již zařízení fungovalo bez vad, a znalec pouze domněle předpokládal odstranění vady aktualizací software. Namítá rovněž, že znalec neurčil příčinu tvrzené vady, a tudíž nevyloučil, že mohla být způsobena nesprávným užíváním nebo běžným opotřebením. Na tomto základě žalovaná tvrdí, že skutkový stav byl zjištěn nesprávně, neboť existence vady v době jejího uplatnění nebyla prokázána. Současně žalovaná brojí proti právnímu posouzení věci, zejména proti závěru soudu I. stupně, že charakter vady není pro posouzení práva odstoupit od smlouvy významný. Podle jejího názoru i při aplikaci § 19 odst. 4 zákona o ochraně spotřebitele musí soud zkoumat povahu vady, přičemž se dovolává judikatury Nejvyššího soudu (např. sp. zn. 33 Cdo 3620/2008), podle níž právo z vadného plnění vzniká pouze tehdy, má-li vada odpovídající povahu pro zvolený nárok. V daném případě šlo podle žalované o marginální vadu displeje, která neměla vliv na funkčnost zařízení a nebránila jeho užívání, a proto mohla zakládat pouze právo na slevu, nikoli na odstoupení od smlouvy. S tím souvisí i námitka nepřiměřenosti následků, kdy žalobci má být vrácena částka 569 860,32 Kč, ačkoliv náklady na odstranění vady by byly minimální, přičemž žalobce navíc čerpal dotaci 275 000 Kč a zařízení dlouhodobě užíval a získával z něj užitky. Žalovaná rovněž namítá nesprávné „zamítnutí“ její kompenzační námitky podle § 3002 odst. 2 o. z., tedy nároku na náhradu za užívání zařízení ve výši 200 193,15 Kč, a poukazuje na ekonomickou disproporci vyplývající z užívání věci žalobcem po odstoupení od smlouvy. Napadené rozhodnutí považuje za formalistické a rozporné se zásadou spravedlivého řešení věci. Dále napadá i výrok o nákladech řízení, neboť je závislý na nesprávném výsledku ve věci samé. Z uvedených důvodů žalovaná navrhuje odvolacímu soudu, aby rozsudek soudu I. stupně v napadených výrocích změnil tak, že žalobu zamítne a žalobci uloží povinnost nahradit náklady řízení.
6. Žalobce ve vyjádření k odvolání žalované ze dne 25. 2. 2026 uvádí, že napadený rozsudek soudu I. stupně považuje za zcela správný a odvolání žalované za nedůvodné, přičemž zdůrazňuje, že soud I. stupně řádně zjistil existenci vady i její včasnou notifikaci žalobcem, opřel se o znalecký posudek, proti němuž nebyly vzneseny relevantní odborné námitky, a správně vyhodnotil, že žalovaná neuplatnila konkrétní výhrady vůči předloženým fotografiím ani nevyužila možnosti reklamaci v zákonné lhůtě prověřit či vyřídit; námitky žalované označuje žalobce za účelové a právně irrelevantní, zejména pokud se týkají příčiny vady, funkčnosti zařízení po uplynutí třicetidenní lhůty nebo pozdější nápravy, neboť rozhodný je stav v době reklamace a postup žalované v zákonné lhůtě, jejíž marné uplynutí zakládá podle § 19 odst. 4 zákona o ochraně spotřebitele právo spotřebitele zvolit mezi odstoupením od smlouvy a slevou, přičemž tato volba náleží výlučně spotřebiteli; žalobce dále uvádí, že nefunkční displej není vadou bez významu, odkaz žalované na judikaturu Nejvyššího soudu považuje za nepřiléhavý, námitku rozporu s dobrými mravy odmítá a naopak zdůrazňuje opakované porušení povinností žalované a její dlouhodobou nečinnost, dále označuje některé námitky žalované za nepřípustné novoty ve smyslu § 205a o. s. ř. a poukazuje na judikaturu vztahující se k vracení plnění po odstoupení od smlouvy, přičemž odmítá tvrzení žalované o bezcennosti zařízení i její výpočty jako spekulativní a neprokázané; uzavírá, že soud prvního stupně provedl dostatečné dokazování a dospěl ke správným skutkovým i právním závěrům, zatímco odvolání žalované pouze opakuje již uplatněnou obranu a spekulativně zpochybňuje provedené důkazy. Z uvedených důvodů žalobce (žalobkyně) navrhuje odvolacímu soudu, aby napadený rozsudek potvrdil a přiznal žalobci náhradu nákladů odvolacího řízení.

7. Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek soudu prvního stupně v rozsahu podaného odvolání i řízení, které jeho vydání předcházelo, podle § 212 a § 212a o. s. ř., a dospěl k závěru, že odvolání žalované není důvodné.
8. Soud prvního stupně provedl v potřebném rozsahu dokazování, jednotlivé důkazy řádně zhodnotil ve smyslu § 132 o. s. ř. a na jejich základě učinil správná a úplná skutková zjištění. Odvolací soud neshledal důvod zasahovat do skutkových závěrů soudu prvního stupně, neboť tyto mají oporu v provedeném dokazování.
9. Námitky žalované směřující proti existenci vady díla v době její notifikace nejsou důvodné. Z fotografické dokumentace pořízené žalobcem a dále ze znaleckého posudku, výsledku znalce i z dalších provedených důkazů jednoznačně vyplynulo, že v době uplatnění reklamace dne 23.6.2024 se na díle vyskytovala vada spočívající v nefunkčním displeji střídače. Soud prvního stupně nepochybil, pokud vycházel z fotografie pořízené žalobcem, neboť tato byla žalované žalobcem prokazatelně spolu s reklamací zaslána a žalovaná jí ve lhůtě k reklamaci nezpochybnila. Závěr soudu prvního stupně o existenci závady displeje zachyceného fotografií, je podpořena odbornými závěry znalce, který potvrdil, že jde skutečně o fotografii reklamovaného displeje, který evidentně vykazuje jeho vadu. Skutečnost, že vada byla později (až po uplynutí lhůty pro odstranění reklamace a po odstoupení od smlouvy) odstraněna, nemá na posouzení existence vady v době jejího uplatnění vliv. Námitky žalované, že znalec nemohl z fotografií učinit závěr o funkčnosti zařízení, představují pouhou polemiku se závěry dokazování, nikoli důvod ke změně skutkových zjištění, která byly učiněna právě v souladu s § 132 o. s. ř.
10. Rovněž právní posouzení věci soudem prvního stupně je správné. Soud prvního stupně přiléhavě aplikoval § 19 odst. 3 a 4 zákona o ochraně spotřebitele i relevantní judikaturu Nejvyššího soudu (sp. zn. 33 Cdo 3620/2008), přičemž správně uzavřel, že nevyřízení reklamace ve lhůtě stanovené zákonem má za následek vznik práva spotřebitele odstoupit od smlouvy. Odvolací soud se ztotožňuje se závěrem soudu prvního stupně, že v situaci, kdy žalovaná reklamaci v zákonné třicetidenní lhůtě ani ve lhůtě stanovené v bodu 3 odst. 3 vlastního reklamačního a záručního řádu (který je součástí smlouvy) nevyřídila a žalobce o jejím vyřízení neinformovala, vzniklo žalobci právo od smlouvy odstoupit, aniž by bylo rozhodné, zda se jednalo o vadu podstatnou či nikoliv. Námitky žalované jsou proto právně irelevantní, zejména pokud se týkají příčiny vady, funkčnosti zařízení po uplynutí třicetidenní lhůty nebo pozdější nápravy, neboť rozhodný je stav v době reklamace a postup žalované v zákonné lhůtě, jejíž marné uplynutí zakládá podle § 19 odst. 4 zákona o ochraně spotřebitele právo spotřebitele zvolit mezi odstoupením od smlouvy a slevou, přičemž tato volba náleží výlučně spotřebiteli. Argumentace žalované založená na „bagatelnosti vady“ proto nemůže obstát, neboť zákon spojuje právo odstoupit od smlouvy právě s marným uplynutím lhůty k vyřízení reklamace, nikoli s intenzitou vady. Soud prvního stupně se přitom otázkou existence vady i jejího charakteru zabýval v souladu s judikaturou Nejvyššího soudu a jeho právní závěry jsou v tomto směru přesvědčivé.
11. Odvolací soud dále neshledal důvodnou ani námitku žalované směřující proti nepřihlédnutí k jejímu nároku podle § 3002 odst. 2 o. z. Soud prvního stupně správně dovodil, že v daném případě se toto ustanovení neuplatní, neboť žalobce doplatil cenu díla v letech v roce 2023, žalovaná dodala a předala dílo také v roce 2023, šlo tedy o typicky synallagmatické plnění s časovým překryvem. Proto zde nevzniká prostor pro aplikaci § 3002 odst. 2 o. z., neboť nejde o situaci jednostranného bezdůvodného obohacení, ale o následné zrušení smlouvy z důvodu vadného plnění a porušení zákonné povinnosti zhotovitele včas vyřídít reklamaci. Kdyby se § 3002 odst. 2 o. z. aplikoval i v těchto případech, fakticky by se oslabovala sankce za nevyřízení reklamace. Podnikatel by byl „kompenzován“ za vlastní porušení povinnosti, což by odporovalo účelu § 19 zákona o ochraně spotřebitele.

12. Pokud jde o výrok o náhradě nákladů řízení, odvolací soud konstatuje, že soud prvního stupně správně postupoval podle § 142 odst. 2 o. s. ř., když zohlednil poměr úspěchu účastníků v řízení a řádně vyčíslil účelně vynaložené náklady žalobce.
13. Ze všech uvedených důvodů proto odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně ve výrocích I a V podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrdil.
14. O náhradě nákladů odvolacího řízení odvolací soud rozhodl podle § 224 odst. 1 ve spojení s § 142 odst. 1 o. s. ř., neboť žalobce měl v odvolacím řízení plný úspěch, a má proto právo na náhradu účelně vynaložených nákladů vůči žalované. Tyto náklady sestávají z odměny za zastoupení advokátem a z náhrad hotových výdajů a dalších účelně vynaložených nákladů. Náklady právního zastoupení byly určeny podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, a činí celkem 22.060 Kč, a to za dva úkony právní služby, konkrétně za vyjádření k odvolání a za účast na jednání odvolacího soudu, každý ve výši 10.580 Kč, spolu s paušální náhradou hotových výdajů ve výši 2×450 Kč. Dále přiznal soud žalobci náhradu cestovních výdajů a náhradu za ztrátu času jeho právního zástupce podle § 13 a § 14 advokátního tarifu v celkové výši 3.761,86 Kč, zahrnující náklady na dopravu osobním vozidlem na trase Olomouc – Praha a zpět a náhradu za ztrátu času. Celková výše náhrady nákladů odvolacího řízení tak činí 25.821,86 Kč. Proto soud uložil žalované povinnost nahradit žalobci náklady odvolacího řízení v uvedené výši.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku, lze za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř. podat dovolání k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu prvního stupně, a to ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení písemného vyhotovení rozhodnutí odvolacího soudu.

Praha 26. května 2026

Mgr. Martin Jachura v.r.
předseda senátu